

Fampo¹ ble stiftet i september 1997 utenfor Gaustad Sykehus som en konsekvens av at flere personer så behovet for en organisasjon som gikk inn i aktuelle saker og representerte mennesker som blir utsatt for tvangsinternering og/eller tvangsmiddelbruk på manglende grunnlag, eller andre overgrep i psykiatrien. Fampo arbeider mot korrupsjon og maktmisbruk på ulike områder. Omfanget av ikke-rettsstatlige forhold vil bli belyst under.

"Bygdepost-saken"

"Bygdepost-saken" handler om et justismord iscenesatt for å stanse ytringer - ikke hvilke som helst ytringer, men dokumentasjon av forhold som ikke tåler dagens lys, i Norge. Saken er grundig omtalt i Hiåsens rapport Ytringsfrihetens pris i Det skjulte Norge (<http://home.no.net/fampo/ytringsfriheten.pdf>).

I løpet av noen måneder i år 2000 trykket lokalavisen Bygdeposten i Buskerud flere artikler, ledere og leserinnlegg om alvorlige saker som ikke hører hjemme i et demokrati eller en rettsstat. Artikkelen bygget på dokumentasjon avisen hadde fått fra Fampo. Artikkelen "Tvangsinnlagt uten grunn" omhandlet en kvinne fra Bærum som ble hentet i sitt hjem og bragt til Blakstad sykehus tre ganger uten at innleggelseserklæring forelå. I artikkelen "Den siste sovjet-staten" skrev Bygdepostens redaktør bl.a. om at Sunnmøre politikammer krevet mentalobservasjon av Kåre Torvholm og Oddmar Remøy". Torvholm (1941-2000) var sentral i arbeidet for å avdekke økonomisk kriminalitet innen norsk fiskerinæring. Hiåsen representerte Oddmar Remøy i denne saken, noe som gav saken tilknytning til Bygdepostens dekningsområde.

Der var utarbeidet siktelse mot Oddmar Remøy og Kåre Torvholm for å ha fremsatt trusler og å ha opptrådt truende overfor lensmannen på Herøy. I artikkelen "Vil ha justismord" 27. april 2000 kunne redaktøren vise til en artikkel i avisen Fiskaren 19. april. Der kom det frem at påtalemakten påberopte seg en journalist som vitne. Vedkommende journalist vedgikk senere (i en lydbandtapet samtale) at han ikke var til stede i det aktuelle rommet, og at han heller ikke hadde overhørt samtaler - heller ikke de samtaler påtalemakten hadde vist til i Fiskaren. Følgelig dreide det seg om et falskt grunnlag for siktelse.

I den perioden hvor Bygdeposten skrev om alvorlig maktmisbruk i Norge, hadde den lokale radiostasjonen Radio Modum en programserie med navn Det skjulte Norge I en av sendingene ble der spilt av et lydbandopptak som viste hvorledes Kåre Torvholm ble mottatt da han ringte Statsministerens kontor for å fortelle om drapstrusler mot familien. "Oslo Renholdsverk" var svaret han fikk da han ringte opp etterat telefonrøret først var blitt slengt på. Samtalen med "renholdsverket" varte naturlig nok ikke lenge, og da Torvholm igjen ringte statsministerens kontor, var samme person igjen "blitt" sekretær Andersen.

06.09.00 gikk det andre programmet i Radio Modums serie "Det skjulte Norge" på luften. Påfølgende dag kommenterte hun det som ble sendt i "Det skjulte Norge", i en lederartikkel. Neste dag ble redaktøren oppringt fra avisen Bygdepostens styreformann. Han kunne meddele at han hadde mottatt to negative henvendelser angående redaktørens lederartikkel. På spørsmål om hvem disse henvendelsene var fra, kunne ikke styreformann Bjørn Larssen svare på det, kun opplyse om at henvendelsene var fra eksternt hold. Redaktøren oppfattet styreformannen klart dit hen at hun ble pålagt å ikke trykke flere artikler eller ledere av samme karakter. Redaktøren fant det at styreformannen forsøkte å stanse omtale av visse forhold, til ikke å overensstemme med de

¹ Organisasjonen ble stiftet under navnet Folke-Aksjonen Mot Psykiaternes Overgrep (FAMPO), men endret i oktober 2007 navnet til Folkeaksjonen mot maktmisbruk, politistat og overgrepskultur (Fampo).

retningslinjer en ansvarlig redaktør skal følge, og kommenterte styreformannens inngripen i lederartikkelen "Ytringsfrihetens pris" 12.09.00.

13. september 2000 ble redaktøren suspendert fra sin stilling som redaktør. 31. oktober ble hun oppsagt med øyeblikkelig virkning. Til Drammens Tidende sa Larssen at Bygdeposten valgte å suspendere henne av hensyn til hennes egen sikkerhet; hun sa selv at hun var i reell fare fordi hun hadde ytret seg for meget(!)

Redaktøren gikk til sak for usaklig oppsigelse. I rettssaken var Bygdepostens begrunnelse for oppsigelsen en annen: Hovedpunktet var at redaktøren ikke var villig til å innordne seg mediebedriftens grunnsyn, som innebar at Bygdeposten skulle drives etter lokalaviskonseptet, og at hun hadde bekreftet dette på styremøtet 10. oktober. Referat fra møtet viser at det er falsk forklaring.

"Retten er enig med saksøkte i at hun derved har fraveket avisens redaksjonelle grunnlag idet dette emne ikke er sammenfallende med det lokalaviskonsept hun som redaktør i Bygdeposten er bundet av" fremholder dommer Hagelund i Drammen byrett. Enhver bør se at dette er absurd. At en avis drives etter et lokalaviskonsept, vil si at den skal være god på lokalt stoff, ikke at visse emner står på en forbudsliste. En annen sak er at artiklene om maktmisbruk hadde lokal tilknytning, f.eks. gjennom organisasjonen Fampo, registrert med adresse Solumsmoen. Til alt overmål understreket dommeren at redaktøren fortsatte å skrive om maktovergrep til tross for oppfordring fra avisens styreformann om å la dette være.

Redaktøren påkjærte slutningen. I påkjæringen knuste Hiåsen Drammen byrettens argumenter, og Borgarting måtte gå imot byretten på samtlige punkter. Det betød imidlertid ikke at redaktøren fikk medhold; Borgarting hadde sin egen vri. Lagmannsretten skriver i sin slutning at det fremstår som "åpenbart at redaktøren er blitt påvirket av Hiåsen [Famos leder] og/eller FAMPO i den grad at det kan reises berettiget mistanke om ikke denne påvirkning har hatt innvirkning på hennes redaksjonelle linje og dermed på hennes uavhengighet".

I radioserien "Det skjulte Norge" fortalte redaktøren om hvorledes Hiåsen advarte om konsekvensene av å skrive om maktmisbruk i Norge. Man inviteres herved til å tenke over paradokset åpenbart påvirket/ beviselig advart. Dessuten er lagmannsrettens åpenbarte påvirkning spekulativ; ingen forsøk på å påvise påvirkning fremføres. Bygdeposten-saken viser klart at Hiåsen/Fampo ikke skulle slippe til i norsk presse. I "Ytringsfrihetens Pris i Det skjulte Norge" dokumenteres at begge rettsinstanser har underslått dokumenter i saken. Det kvalifiserer til betegnelsen mened.

Psykiatri i Norge.

Norge er det landet i Vest-Europa som tvangsinnlegger klart flest mennesker i forhold til innbyggertallet. Årlig blir ca. 10.000 nordmenn tvangsinnlagt. En analyse SINTEF gjorde i 1996 viste at om lag 45 prosent av alle innleggelse i norsk psykiatri skjer ved bruk av tvang. For andre land i Europa utgjorde tvangsinnleggelsene mellom 5 og 15 prosent. Tallene bygget for Norges del imidlertid kun på en beregning og ikke på eksakte tall; fordi mange sykehus ikke rapporterer om tvangsinnleggelse, finnes det ikke skikkelig statistikk over antall tvangsinnleggelse.

En rekke saker viser at rettssikkerheten er fraværende for mennesker som blir tvangsinnlagt og tvangsmedisinert i Norge. I en del andre land har man en rettsinstans som tar stilling til legens begjæring om tvangsinnleggelse før innleggelsen. Det har vi ikke i Norge; i Norge kan man klage til en kontrollkomisjon først etter at man er innlagt. Da er det ofte svært vanskelig for pasientene å fremme sin sak, bl.a. fordi de er neddøpet med medisiner.

Vi har mange eksempler på en spesielt avskyelig form for misbruk av psykiatrien i Norge - sykliggjøring og tvangsmedisinering/tvangsbehandling av mennesker som avdekker forhold som ikke tåler dagens lys. Det mest velkjente eksemplet er antagelig Juklerød-saken. Arnold Juklerød ble tvangsinnlagt ved Gaustad sykehus i 1971 med diagnosen kverulant paranoia. I følge legene ved Gaustad hadde Juklerød "ukorrigerbare paranoide vrangforestillinger" om at lokale myndigheter brøt loven da en barneskole ble nedlagt. Som Trond Skaftnesmo senere kunne dokumentere, og som departementet innrømmet i 1995, overensstemte Juklerøds "vrangforestillinger" med virkeligheten. Allikevel ble diagnosen stående til Juklerøds død i januar 1996.

En av de som har blitt offentlig fremstillet som psykisk syk og tvangsinnlagt, er diplomaten og juristen Synnøve Fjellbakk Taftø. Taftø har skrevet boken Skjoldmøysagaen (<http://home.no.net/fampo/saga.html>), omhandler betenkelige sider ved norsk utenrikstjeneste.

Sunnmørspolitiets ønske om mentalobservasjon av Kåre Torvholm og Oddmar Remøy er omtalt over. I Oddmar Remøys tilfelle er begrunnelsen for at han skulle tvangsinnlegges, talende. Bjørn Martin Aasen, kommunelege i Herøy - og tidligere statssekretær i Gro Harlem Brundtlands regjering - skrev følgende som begrunnelse for å tvangsinnlegge Remøy: "Han hører til eit sivilt nettverk av både lokal, nasjonal og internasjonal tilknytning som har til formål å avdekke kriminelle ting som foregår i det offentlege for å få ting over i meir produktiv lei. Etter mi mening er krava i lph 3 innfridde". Her er 'lph 3' forkortelse for daværende lov om psykisk helsevern, §3.

På <http://home.no.net/fampo/psykiatri.html> har Fampo samlet flere artikler som omhandler psykiatrien i Norge. Spesielt kan man lese Dag Hiåsens rapport Menneskerettigheter - Rettssikkerhet - og Psykiatri som ble skrevet i forbindelse med behandlingen av den nye psykiatrilovgivningen i 1999, men som fremdeles er uhyggelig aktuell.

Kontrollkommisjonene skal ivareta de innlagtes rettssikkerhet. Realiteten er en ganske annen. I 1997 ble 9.651 mennesker tvangsinnlagt i Norge. Antallet klager som de psykiatriske kontroll- og klageinstanser gav medhold til, var 49. Det overstiges av antallet kontrollkommisjoner i Norge (57)!

Barnevern

For mange nordmenn er møtet med barnevernet blitt uhyggelig. Joar Tranøy har skrevet en rapport (<http://home.no.net/fampo/barnevern.pdf>) for Universitetet i Stockholm, hvor han ser på metodebruken til sakkyndige psykologer i barnevernssaker. Tranøy gjennomgikk de sakkyndiges arbeide i 37 saker hvor foreldre tok kontakt, og fant en rekke metodiske mangler:

Manglende kildekritikk: I 32 av de 37 utredningene forekom manglende kildekritikk av ulik karakter og omfang. Konklusjonen i 18 sakkyndige utredninger henviste til

annenhandsopplysninger innhentet fra barnevernets rapporter. I 16 sakkyndige utredninger forekom opplysninger som var basert på sladder og rykter, "bekymringsmeldinger". Ikkekontrollerte opplysninger er ukritisk gjengitt som fakta i 18 saker. Dekontekstualisering forekom i 28 av de 37 rapportene. Dekontekstualisering dreier seg blant annet om å underslå opplysninger i forbindelse med personbeskrivelser. Dekontekstualisering kan også bestå i at den sakkyndige tar deler av en tekst eller handling ut av dens sammenheng og dermed hindrer leseren i å forstå sammenhengen.

Tranøy fant også rene gjengivelsesfeil som går utover biologiske foreldre, og tendensiøse fremstillinger. Et eksempel på en tendensiøs fremstilling er følgende utsagn fra en rapport: "Far opptar for eksempel hele spisebordet med sine hobbyaktiviteter og det er svært uryddig og til dels skittent i huset." Den sakkyndige observerte dette kun i kort tid (15 min. ifølge biologiske foreldre). I

følge foreldre og naboer var det vanlig at barna deltok i hobbyarbeidet, som var bygging av modellfly. Den sakkyndige hadde ikke undersøkt dette.

Tranøy skriver i rapporten om generelle svakheter ved rettssikkerheten i barnevernssaker. Barnevernutrederens utredning kan sammenlignes med en politietterforskers oppgave; begge skal finne frem til de faktiske forhold. Det skal ta stilling til om tiltalte frifinnes eller dømmes, eller om barnet skal fjernes fra sin familie.

Politiutrederens rolle er nøye regulert i straffeprosessloven og forskrifter. I barnevernssaker er dette helt annerledes. Der mangler helt regler for innhenting av informasjon. Den enkelte barnevernsarbeider avgjør fritt om samtaler med impliserte tas over telefon eller ved personlig fremmøte. I stor grad blir telefon brukt i så måte. Man får ikke lest opp det saksbehandler skriver ned, og opplysningene blir ofte nedskrevet uten at det stilles et eneste kontrollspørsmål.

I barnevernssaker bygges det ofte på anonyme meldinger. Disse vil det være umulig å forsvare seg mot, fordi man ikke vet hvem kilden er, om kilden er troverdig, om kilden har førstehånds kunnskap, eller bare har hørt mer eller mindre løse rykter, om kilden står i et motsetningsforhold til foresatte osv. I straffesaker vil det være ulovlig å bruke anonyme henvendelser på denne måten. I rundskriv har Riksadvokaten sterkt advart mot bruk av anonyme kilder, og nevner spesielt at disse ofte er diktert av hevn, misunnelse eller ondskap.

Sakkyndige oppnevnes av barnevernet, uten forutgående kontakt med den private part. Ofte brukes sakkyndige satt opp på lister utarbeidet av barnevernet, eller med nær tilknytning til barnevernet. Psykologer som har flere sakkyndige oppdrag i barnevernssaker opptre ikke sjelden på møter med barnevernet uten at den private part er til stede, og får svært ensidig informasjon. Slik får man i utgangspunktet negative synspunkter på den private part før utredningen er påbegynt, og sakkyndige kan dermed bygge på faktisk galt grunnlag.

I straffe- og barnefordelingssaker er det selvsagt at det er retten som oppnevner sakkyndige, etterat partene har hatt anledning til å uttale seg. Det ville ha medført ramaskrik om politiet, fordi de satt med økonomiske midler, ensidig skulle kunne oppnevne sakkyndige, eller om den rike part i en barnefordelingssak skulle kunne bestemme dette.

Et annet problem er psykologenes hyppige hattebytter i barnevernssaker. Sverre Kvilhaug har lang erfaring som advokat i barnevernssaker og regnes i Norge som en markert kritiker av sakkyndiges rolle i barnevernssaker. Kvilhaug reiser spørsmålet om kravet til rettferdig rettergang oppfylles:

"Menneskerettskonvensjonens artikkel 6 foreskriver at enhver har krav på rettferdig rettergang. Dette gjelder også i barnevernssaker i fylkesnemnd og domstoler vedrørende omsorgsovertakelse av barn, tilbakeføring og samvær. Psykologene har i disse sakene en svært spesiell rolle. De betales av barnevernet for å være med og avgjøre sakene. Slik skifter de stadig hatter. Omfang og økonomisk betydning for ganske mange psykologer er slik at det er rimelig å spørre om psykologenes rapporter, men også deres stemmegivning, påvirkes av deres økonomiske interesse av å sikre nye oppdrag for barnevernet. Underlig nok synes problemstillingen hittil ikke å ha plaget fylkesnemndlederne, domstolene eller departementet. I straffesaker ville et tilsvarende hattebytte aldri ha blitt akseptert og ikke engang funnet på".

Kvilhaug utdyper dette slik:

"Jeg skal illustrere omfanget: En psykolog i Nordfjordeid opplyste i 2001 at hun hadde hatt cirka 40 saker som betalt sakkyndig for barnevernet og cirka 50 saker som sakkyndig medlem av to forskjellige fylkesnemnder. Vel ett år senere hadde hatt ytterligere elleve oppdrag for barnevernet og

fem for fylkesnemnd, hun hadde dessuten vært fagkyndig meddommer i herredsrett. Kan man ha tillit til at en psykolog som har så mange oppdrag for barnevernstjenester som forannevnte tilfelle viser, av stor økonomisk betydning for vedkommende psykolog, vil gi eller er i stand til å gi den private part i en barnevernssak en saklig og rettferdig behandling? Vil ikke de fleste tro at slike psykologer gir barnevernet medhold i bortimot 100 prosent av sakene, og er det ikke nettopp det disse psykologene i praksis gjør? Er det noen som tror at en psykolog som stemmer mot barnevernet, har særlig mulighet for å få et oppdrag for barnevernet senere?"

Et eksempel kan tjene som illustrasjon på hvorledes mange sakkyndige psykologer opptrer i barnevernssaker. Cand. jur Herman Berge fant ved søk på Lovdata følgende mønster hos en sentral psykolog tilknyttet FOSAP (Forum for sakkyndige psykologer):

"Ved en gjennomgang av de 33 avgjørelser som jeg fant på Lovdata, finner man ingen avgjørelser hvor Poulsson ikke har konkludert til fordel for sin oppdragsgiver. Man kan dermed trygt konkludere med at Poulsson konsekvent konkluderer i tråd med oppdragsgivers ønsker og syn. Poulssons arbeid har derved - etter mitt syn - overhode ingen verdi som fagmateriale, og er - slik det fremstår - naturlig nok uegnet - og endog skadegjørende - i barnevernssaker".

Man kan lese mere om barnevern og barnevernssaker på <http://www.barnasrett.no>

Økonomisk kriminalitet, fiskerisektoren som eksempel.

Det er i dag kjent for de fleste at det har forgått omfattende økonomisk kriminalitet innen norsk fiskerinæring - noe som fremdeles foregår. Kåre Torvholm (1941 - 2000) gikk i bresjen for å avdekke svartfiske og underslag mht. fiskernes trygdeordninger. Han var bl.a. ekstern veileder for Torstein L. Hansens hovedoppgave ved Universitetet i Tromsø, og Torvolms dokumentasjon av økonomisk og økologisk kriminalitet i norsk fiskerinæring kom til anvendelse i hovedoppgaven. Her er noe av det Kjetil Haanes, journalist i Sunnmørsposten og hovedtillitsvalgt i Orkla Media, skrev om Torvholm i artikkelen No skulle Kåre ha levd i Sunnmørsposten 17.07.01:

"Siste året har det nesten ikkje gått ei einaste veke utan at nye fiskefusksaker har dukka opp. Tilliten til norsk fiskerinæring er på botnnivå. Næringa har seg sjølv å takke for den vanskelege situasjonen ein har sett seg i. Svært mange har visst om, og mange har også vore delaktige i, triksing og fiksing med alt frå fiskeslag, kvoter og vekter til fangstdagbøker, bryggjesetlar og eksportdokument. Dette vert dokumentert i rettsak etter rettsak.

I altfor lang tid har næringa sine talsmenn vore passive når det gjeld å få bukt med denne ukulturen. Lenge var det vanleg å kome med bortforklaringar, slik som at regelverket er så innfløkt at det nesten umogleg å vere 100 prosent lovlydig. Mange gonger har vi også høyrte at isendingar, russarar og dei fleste andre fiskerinasjonar er langt verre enn norske fiskarar og norske fiskekjøparar".

Haanes avslutter som følger:

For dei må ha visst [det siktes her til tidlige fiskeriministre], i alle fall dersom dei av og til tok seg bryet med å lese nokre av dei hundrevis av faksane dei fekk frå den no avdøde fiskefusks-avsløraren Kåre Torvholm frå Moldtustranda.

Og her kjem forklaringa på tittelen til denne kommentaren. I det siste er det nemleg mange som har ringt meg og sagt: "no skulle han Kåre ha levd", eller "dette skulle han Kåre ha fått oppleve", etter kvart som fiskefusksakene har vorte rulla opp.

Fleire aktive fiskarar har også teke kontakt med meg og sagt at "hadde du berre visst kor rett han Kåre hadde", og ein tidlegare sentral fiskeripolitikar og Torvholm-kritikar måtte til slutt vedgå at "han Kåre hadde visstnok mykje rett, likevel".

Åtvvara journalistar Historia dømer, og domen kan vere nådelaus, ikkje minst for dei som vert avslørte for å ha spelt med falske kort. Enkelte av desse går i dag litt stille i dørene, mellom anna dei som i si tid kontakta journalistar og kom med råd om at journalistane måtte halde seg vekke frå Kåre Torvholm. Viss ikkje, ville dei verte sett på som useriøse og få problem med å skaffe seg informasjon vart det sagt.

Kåre Torvholm ville ha sanninga fram, ikkje minst for å få slutt på at enkelte i maktposisjonar utnytta posisjonane til å skaffe seg fordelar. Dette ville han, fordi han ville ha rettfærd og like vilkår for alle. Men dette ville han også fordi han var glad i fiskarane og glad i kyst-Norge.

Gjennom å få sett ein stoppar for fusket i norsk fiskerinæring, er ein også med på heidre Kåre Torvholm. Tida er kanskje inne til begge deler?"

En politiker som tok tak i tilstandene Torvholm avdekket, er tidligere stortingsrepresentant Marie Lovise Widnes (SV, Møre og Romsdal, perioden 89-93). Widnes har skrevet boken Fragler - finst dei?, hvor hun bl.a. skriver om Torvholms avdekningsarbeide. Med forfatterens tillatelse har vi gjengitt bokens innhold på <http://home.no.net/fampo/fragler.pdf>.

Politikerne er informert.

Samtlige stortingspartier er informert om de høyst alvorlige forhold Fampo kan dokumentere. Fjerde september 2004 sendte Erik Strand, styremedlem i Fampo et åpent brev til medlemmene av Stortingets justiskomite. I brevet tok Strand for seg "Bygdepost-saken",

Misbruk av psykiatrien mot mennesker som avdekker ulovligheter, samt andre forhold som ikke hører hjemme i et demokrati. Daværende stortingsrepresentant og nåværende justisminister Knut Storberget bekreftet i et svar pr. e-post at han hadde lest det åpne brevet! I tillegg har samtlige av dagens stortingsrepresentanter mottatt Åpent brev til stortingskandidatene i 2005. De folkevalgtes taushet om de forhold som omtales på Famos internettsider, stilles med det i et meget dårlig lys.

Tidligere justisminister Odd Einar Dørum forutsettes å være spesielt godt kjent med hva Fampo kan dokumentere, ettersom Fampo stilte til et møte med Dørums representere i Justisdepartementet 31.08.04. Da dette møtet ble avholdt, hadde det allerede forgått en debatt på Venstres debattforum på internett, Talerstolen, hvor Dørums partifeller avslørte seg selv grundig. Denne debatten startet med et innlegg 05.02.04, hvor Erik Strand kommenterte et brev hvor Venstres organisasjonssjef Runolv Stegane kom med flere personangrep mot Famos leder Hiåsen, som er bosatt i Sigdal hvor Stegane er varaordfører. Stegane undertegnet brevet som varaordfører. Strand kommenterte også "Bygdepost-saken" og hvilken opptreden Hiåsen var blitt møtt med fra kommunalt hold.

Stegane kvitterte raskt med et innlegg fullt av usanne påstander, deriblant påstander om "Bygdepost-saken". I følge Stegane opptrådte Hiåsen som prosessfullmektig og advokat i "Bygdepost-saken" og møtte ikke opp i den avgjørende rettsforhandling, noe som førte til tapt sak. Både påstanden om at Hiåsen opptrådte som advokat og prosessfullmektig, og at han ikke møtte i retten, er blank løgn. Videre skrev Stegane at Bygdepostens redaktør ganske ukritisk gjengav påstander fra Hiåsen med flere. Noen eksempler på slike ukritiske påstander ble aldri gitt.

Videre bekreftet Stegane at han hadde overrakt et eksemplar av Ytringsfrihetens pris i Det skjulte Norge til justisminister Dørum. Stegane kunne meddele at han var mildt sagt lite imponert over

rapporten som i flg Stegane oste med fantasifulle historier om f.eks. overvåkning. For ordens skyld var overvåkning ikke et tema i den utgaven av rapporten som Stegane hadde mottatt. Debatten fortsatte utover i februar. Stegane avsluttet debatten foreløpig for egen del med følgende kraftsalve om "Bygdepost-saken": "Dette er en trist historie som kunne vært unngått dersom hun [Bygdepostens redaktør] ikke hadde latt seg hjernevaske av personer som opptrer som relegiøse fanatikere med monopol på den rette lære. Det er trist å se at Erik Strand, cand. scient (i flg Hiåsen) går i samme fella".

I et åpent brev til Lars Sponheim, et brev man kan lese med svar og tilsvaer på <http://home.no.net/fampo/sponheim.pdf>, bad Strand Venstres leder om å ta avstand fra de usanne påstandene Venstres organisasjonssjef satte frem om justismordet i "Bygdepostsaken". Svaret kom, som man kan lese, i form av et god dag mann økseskaft-svar fra Venstres generalsekretær Terje Breivik - partiet Venstre eller Lars Sponheim har ikke villet ta avstand fra usanne påstander Venstres organisasjonssjef har satt frem om en alvorlig rettssak på Venstres internettsider.

I begynnelsen av august 04 la Strand ut Åpent brev til Odd Einar Dørum som debattinnlegg på Talerstolen. Litt senere samme dag kom en replikk fra Dørums politiske rådgiver Marit Meyer. Hun meddelte at det åpne brevet allerede var mottatt i Justisdepartementet, og at Fampo i nær fremtid ville bli invitert til et møte i justisdepartementet.

Efter telefonsamtaler om passende møtetidspunkt mottok Fampo en e-post med følgende melding: "Statssekretær Rita Sletner og politisk rådgiver Marit Meyer kan ta imot dere 31.

august kl. 1300 - 1400". Fampo stilte til møtet kl. 13.00. den 31. august. Vi ble da meddelt at Rita Sletner allikevel ikke kunne stille, og at møtet pga. presset tidsskjema ville vare noe kortere. For justisdepartementet stilte de politiske rådgiverne Marit Meyer og Kjersti M. Høgestøl samt en representant for politiavdelingen.

Møtet varte i under 40 minutter, et begredelig utgangspunkt for å legge frem alvorlige og omfattende sakskomplekser for justisdepartementet. Allikevel rakk Fampo å gå gjennom diverse alvorlige forhold - og å overrekke rapporten Ytringsfrihetens pris i Det skjulte Norge. FAMPO sørget for å feste hele møtet til lydbånd, inklusive en forsikring om at Fampo ville motta skriftlig tilbakemelding fra departementet med utgangspunkt i rapporten.

Ett år senere, 31. august 2005, var intet svar kommet fra Justisdepartementet. Derfor skrev Strand et nytt innlegg på Talerstolen. Det hadde overskriften Gratulerer med dagen. I det viste strand til møtet med Dørums representerende og løftet om en skriftlig tilbakemelding med utgangspunkt i Hiåsens rapport. Strand understreket at dette løftet var blitt tatt opp på lydbånd. Innlegget fikk tre korte tilsvaer. Harry Steen, leder for Ullensaker Venstre, skrev: "...Og sikkert informerte den som ble tatt opp om at det ble gjort!! Gratulerer med dagen selv :-). Skjult mikrofon er jo tegn på åpenhet og redelighet". Fampos syn er at skjult mikrofon er nødvendig og forsvarlig når man ikke forventer åpenhet og redelighet. Trond Tveiten, tidligere sentralstyremedlem i Unge Venstre (på 90-tallet), repliserte: "Gjorde du dette med skjult mikrofon?? Jeg tror ikke det er lovlig eller hva??". Det er lovlig å ta opp samtaler med skjult mikrofon forutsatt at man selv er møtedeltager.

Høydepunktet i denne samtalen var allikevel Marit Meyers replikk: "Jeg var da den person i justisdepartementet som hadde møtet med FAMPO i fjor. Og jeg kan jo fortelle at det ikke på noe tidspunkt ble opplyst at møtet ble tatt opp på teip. Noen mikrofon så jeg heller ikke". Det som Strand etterlyste - tilbakemelding med utgangspunkt i den dokumentasjon departementet var blitt overrakt - hadde Meyer intet å meddele om. Tilbakemelding kom heller aldri fra departementet.

I tillegg til det som her er blitt referert, har flere andre personer med tilknytning til Venstre deltatt i debatten på Talerstolen og utmerket seg med løgner, psykiatriske diagnoser, ønske om god bedring m.m. Det kan man lese mere om på <http://home.no.net/fampo/v.html>

Hva du kan gjøre.

Det som trengs for å bekjempe et omfattende og sofistisert nettverk av personer som opererer utenfor demokratiske og rettsstatlige regler og normer, er at mennesker som ønsker et reelt demokrati kommer sammen og samarbeider. Å bekjempe det som best kan karakteriseres som en mafia, er vanskelig men ikke umulig. Men ingenting skjer før noen bestemmer seg for å foreta seg noe. En ting folk kan gjøre for å støtte Fampos arbeide er å spre informasjon om Fampo og våre internetsider. Til det kan man bruke våre løpesedler, som kan skrives ut fra: <http://home.no.net/fampo/flyveblader.html>.